

Maud Wessels

FASTEN YOUR SEATBELT AND ENJOY THE RIDE

Hoe mijn wereldreis mij leerde leven

Spectrum

Inhoud

Omslagontwerp: Tara van Munster
Opmaak: Elgraphic

ISBN 978 90 00 40016 4
ISBN 978 90 00 40017 1 (e-book)
NUR 320, 402

© 2025 Maud Wessels
© 2025 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk, 2025

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Life
 spectrumboeken
 maudwessels

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

	Inleiding		7
1.	Oostenrijk	Fake it until you make (or break) it	13
2.	Mexico	Do think twice	21
3.	Guatemala	De taal van de liefde heeft geen woorden nodig	36
4.	Colombia	Waar een wil is, is een weg en 'als een motor het kan, dan kun jij het ook'	42
5.	Parijs	Geluk zit in een klein, onverwachts hoekje	58
6.	Thailand	Vertrouw op je eigen reisgezelschap	64
7.	Laos	Little do you know, but just go	87
8.	Cambodja	Never a dull moment	96
9.	Vietnam	De kracht van kwetsbaarheid	103
10.	Filipijnen	Liefde is ook loslaten	120

11.	Indonesië	Thuiskomen doe je niet tussen vier muren, maar bij mensen	126
12.	Nieuw-Zeeland	Niks gebeurt zonder reden	133
13.	Australië	It is, what it is	151
14.	Hongkong	Stilstaan om door te gaan	188
15.	India	Alles is precies zoals het moet zijn	195
16.	Sri Lanka	Samen is alles leuker	210
17.	Afsluiter en boodschap	Never go, never know	232

Inleiding

Met dromen groter dan angsten zwaaide ik meer dan drie jaar geleden mijn waanzinnige Nederlandse leven gedag. Geen idee wat mij te wachten stond, waarheen en voor hoe lang. Ik hield van het leven zowel binnen als buiten de Amsterdamse Ring, mijn werk bij de televisie, mijn vrienden op loopafstand en ik spendeerde de weekenden graag wroetend in de aarde van mijn Achterhoekse roots als ik niet in de Randstedelijke lampen hing. Er was niets om voor te vluchten en heel veel om achter te laten, maar ik voelde dat er iets groters op mij te wachten stond, namelijk het verwezenlijken van mijn droom.

Al vanaf kleins af aan fantaseerde ik over een enkel vliegticket naar bestemming onbekend. Ik droomde weg bij de verhalen van mijn basisschool juf Debbie over Peru en kon mijn geluk niet op tijdens levensbeschouwing. Waar dat reislustige vandaan komt blijft een raadsel, want het is mij niet met de paplepel ingegoten. Al zo lang als ik mij kan herinneren gingen wij met ons gezin op vakantie naar dezelfde bestemming, Italië (met één dramatisch uitstapje naar het noorden van Frankrijk, omdat papa een knie-

blesure had, maar die vakantie proberen we nog steeds collectief te verdringen).

Mijn ouders waren, voordat zij mij achterna reisden, nog nooit buiten Europa geweest. Ik kom uit een klein dorpje in de Achterhoek, Eibergen, en ook daar is het niet vanzelfsprekend jaren in het buitenland te wonen of te werken. Gek genoeg weerhield niets van dit bovenstaande mij ervan om mijn grote, wereldse droom na te jagen – ik ging de wereld bestormen. Ik ben giga nieuwsgierig van aard en volgens papa en mama ben ik vanaf het moment dat ik kon praten niet meer gestopt met het stellen van vragen. Hoe werkt dit? Hoe zit dat? Waar is dat? Mag ik het ook zien? Bovenmatige nieuwsgierigheid en interesse die ik vaak niet kwijt kon, omdat men niet leek te begrijpen waarom ik overal het naadje van de kous van moest weten. Joh Maud, laat het gaan, zeiden ze dan. Maar dat kon ik niet. Ik moest en zou het weten.

Deze nieuwsgierigheid komt nu al jaren van pas in mijn huidige baan: het zijn van redacteur en journalist voor diverse televisieprogramma's waarvoor ik continu in verschillende thema's duik. En diezelfde nieuwsgierigheid heeft mij gedreven tot deze reis van bijna drie jaar om de wereld. Ik wilde weten hoe het er buiten de landsgrenzen van Nederland of Europa aan toeging, wat mensen daar bezighoudt, hoe ze zich kleden, wat ze eten, waar ze over nadenken, waar ze zich zorgen om maken, van genieten en op welke manier zij vanaf de andere kant naar dezelfde wereld kijken. Dan moet je daarvoor gaan sparen, lieverd, waren de heilige woorden van papa. En zo geschiedde. Twaalf jaar geleden begonnen papa en ik aan een Excel-sheet die nu drie jaar terug is ingewisseld voor dat befaamde enkele vliegticket naar Mexico en de verschillende bestemmingen in de jaren die daarop volgden.

Geconfronteerd met mijn eigen gezelschap had ik geen enkel idee waar ik aan begon. Maar ondertussen ben ik 15 landen,

28 maanden, 29.512 foto's, 12 bezoeken van het thuisfront, 2 extra tassen aan bagage, 7 opgelopen littekens en duizenden ontmoetingen met mensen van tientallen verschillende nationaliteiten verder. Ik had nooit durven dromen dat de afgelopen jaren mij zoveel zouden brengen. Het was nooit het plan om zolang weg te blijven. Ik wilde een jaar lang een rondje om de wereld reizen en daarna terugkomen naar alles waar ik hier zo van hield.

Ik geloof dat er twee typen reizigers zijn, namelijk diegene die gaan en wegblijven, omdat ze ongelukkig zijn en op zoek naar iets beters. En je hebt de categorie die durft te gaan, omdat ze weten waarnaar ze altijd kunnen terugkeren. Ik val zonder aarzelen in die laatste categorie. Ik was dan misschien niet opgevoed met het maken van eindeloze verre reizen, maar papa en mama hebben mij altijd laten geloven dat ik alles kan worden of doen wat ik wil. Niet alleen mijn ouders, maar ook mijn broertje, tante, opa en oma, vrienden, destijds geliefde en collega's hebben mij altijd *gesupport* in het najagen van mijn dromen.

Ik had nooit verwacht dat ik het zolang zou volhouden, aan de andere kant van dezelfde wereld, alleen, op reis en levend uit een backpack, maar niets bleek minder waar. Juist op het moment dat ik het hebben van een plan losliet, rolde ik van het een in het ander, had ik de meest bijzondere ontmoetingen of raakte ik eindelijk verliefd op een land of cultuur.

Na tien maanden reizen door twaalf landen, werd mijn drang naar avontuur alleen maar groter en besloot ik mijn reis te verlengen. Een keuze die niet zonder gevolgen was: ik zegde mijn huis op, het ging uit met mijn relatie en het onbegrip vanuit thuis leek door deze drastische veranderingen groter te worden. Het is een illusie te denken dat je op reis alleen maar gelukkig zal zijn, maar ik voelde dat ik het juiste deed. Een gevoel dat ik niet altijd kon omschrijven. Ik was nog niet uitgeleerd en -gekeken, wilde blijven

beleven en verlengde mijn reis, die uiteindelijk nog twee jaar langer duurde dan aanvankelijk bedacht. Ik was niet meer aan het reizen, maar leefde aan de andere kant van de wereld, in Australië en Nieuw-Zeeland. Ik had niet kunnen bevroeden dat het plan van één jaar om de wereld reizen zo uit de hand zou lopen, maar ik had ook niet durven dromen dat het mij dit allemaal zou brengen. 'Het leven is wat je gebeurt, terwijl je andere plannen maakt', zingen Acda en de Munnik in 'Laat me slapen'. Beter had ik het niet in woorden kunnen vangen.

De afgelopen drie jaar van mijn leven waren meer dan alleen de wereld zien en bereizen. Het was ook het onder ogen komen van angsten en besluiten daarover heen te stappen. Angst is je allerslechtste raadgever. Het weerhoudt je alleen maar van dingen die je wilt, maar niet durft. Het was heus niet alleen maar rozengeur en maneschijn en er zaten een heleboel eenzame en verdrietige dagen tussen. Het was kwetsbaar en met vlagen confronterend, want waar je ook gaat, je neemt jezelf overal mee naartoe en verlangen maakt alles mooier. Hoe hoger de verwachtingen, des te groter de teleurstelling als het tegenvalt of je je opeens niet zo gelukkig voelt als je aanvankelijk had gedacht. Het is vervelend om ongelukkig te zijn of je rot te voelen, maar het is pas echt naar je zo te voelen op een plek waar je heen was gereisd voor het geluk. In dit boek wil ik graag eerlijk zijn over hoe ik mij echt voelde op reis: op de gelukkigste momenten van mijn leven, maar ook in de diepe dalen van gemis, heimwee of in de haast van 'niks willen missen' en daarom voorbijrazen aan wat er allemaal te zien en voelen is.

Het was een reis naar binnen en naar buiten, maar bovenal een waarin ik dicht bij mijzelf kwam. In een van de laatste minuten, voordat ik na bijna drie jaar landde op Schiphol, hoorde ik het liedje 'i am not who i was' van Change Peña. Ik kwam anders terug dan hoe ik was toen ik vertrok, omdat ik had meegemaakt, geleerd

en was verrijkt. Iets wat jij ook kunt, als je wilt. Daarvoor hoeft je echt niet drie jaar lang om de wereld te reizen, maar het begint met uit je comfortzone durven stappen. Ik heb ook maar wat gedaan (en doe dat nog steeds), maar wel altijd met het vertrouwen dat het goed komt (en zo niet, dan ook). Ook tijdens mijn onnozelheden, zoals hoe ik tijdens een van mijn laatste vluchten van India naar Sri Lanka toch weer verbaasd ben als op de lijst '*prohibited items*' een kokosnoot staat en hoe ik een paar minuten later, gebogen over mijn tompouce-gekleurde *satisfyer*, oog in oog stond met een Indiase beveiligster: 'What is this, miss?' We besloten er geen woorden aan vuil te maken en het zakje verdween sneller dan hij tevoorschijn kwam in mijn tas. Ik neem je graag mee in de manier waarop ik elke dag opnieuw verwonderd raak door de grote wereld die vaak zo klein is gebleken.

Laat je niet afschrikken door mijn verhalen, maar laat je meeneemen. Ik wil hier allesbehalve de bereide betweter uithangen, want ik hang van mislukkingen en onhandigheden aan elkaar en sta dus nog steeds met een elektrisch apparaat en een te grote tube aftersun bij de douane, maar *never a dull moment and it's about the journey, isn't it?!* Een boek kan een wereld aan verlangens opwekken en dat is precies wat ik hoop te bereiken. Je bent van harte uitgenodigd deel uit te maken van deze reis vol avonturen, diepte- en hoogtepunten, ontmoetingen en kwetsbaarheden. Want geloof mij, de omgeving mag nog zo paradijselijk en zaligmakend zijn, uiteindelijk heb je het altijd en overal met jezelf en je gedachten te doen. Ze mogen er allemaal zijn, en er is geen ontkomen aan. Ik heb de duizend-en-een notitieboekjes, die ik tijdens het reizen heb volgeschreven, gebundeld in dit boek. Zodat je je eigen fantasieën en verbeeldingen er op los kan laten. Of dat nou vanaf het strand, in bed of op kantoor is: *fasten your seatbelts* en maak je op voor een enkeltje bestemming (on)bekend.

Oostenrijk

Fake it until you make (or break) it

‘Lieve Maud, daar ben je dan! Welkom in Mallnitz! Alles wat er ligt kun je gebruiken, maak lekker wat te eten of stap even onder de douche. En, o ja, als je nog langs de supermarkt komt, neem dan ff wat vuilniszakken mee.’

Ik had het gehaald tot aan het beloofde winterwonderland. Het idee was ontstaan op een grauwe maandagavond na werk. Om een uur ’s nachts, na mijn werk bij de talkshow van Eva Jinek, ploeterde ik door weer en wind richting huis. Het sneeuwde, was ijskoud en covid leek net een beetje voorbij. Een van mijn beste en oudste vriendinnetjes Pauline, met wie ik ben opgegroeid in Eibergen, had besloten het gure Nederlandse weer te verruilen voor het *Kaiserwetter* hoog in de bergen van Oostenrijk. Ze had altijd al de droom gehad eens skileraar te worden en nu de grenzen weer opengingen na de pandemie, stond niets haar meer in de weg.

Ik had mijn baan bij de talkshow al opgezegd per het einde van de maand, maar wist nog niet hoe ik mijn wereldreis ging vormgeven. Zou ik beginnen in Mexico of...? Het bleek lastig mijn jarenlange, abstracte droom in een vorm te gieten. Ik stond op het punt

te verwezenlijken waarvan ik als klein meisje al droomde, maar waar begon die droom? Als je elke kant op kunt: wat kies je dan? Het was makkelijk geweest te zeggen: ik ga op reis. Maar, dan? De weg was vrij, maar ik was totaal overweldigd door het palet aan landen, culturen en keuzes. Alsof ik het begin van de rode draad niet kon vinden.

Tijdens mijn functioneringsgesprek, dat ik aan het begin van de maand had gevoerd, had ik besloten op te zeggen. Het was een weloverwogen keuze geweest, maar ik merkte aan mijzelf dat ik het steeds lastiger vond om te vertrekken. Zo lastig dat ik begon te twijfelen. Wilde ik wel echt op reis? Was het geen illusie? Wilde ik het omdat iedereen het deed? Papa, mama, mijn broertje Siem, maar ook Joep (mijn vriend destijds) hielpen mij herinneren aan de levenslust waarmee ik het 'rondje om de wereld' ooit met zoveel daadkracht aan hen had verkocht. Het was geen illusie. Ik had last van koudwatervrees. Ik was (zoals eerder genoemd) dol op mijn leven in Nederland en de mensen om mij heen. Hoe langer ik ging wachten, hoe moeilijker het werd en daarom hakte ik op die grijze maandagavond de knoop door. Ik ritste mijn telefoon uit mijn winterjas en besloot Pauline, ook wel Piep, een voicemail te sturen met iets in de trant van: 'Moet ik mijn wereldreis niet gewoon lekker bij jou in de bergen beginnen? Ik wil al jaren beter leren skiën, jij bent daar leraar en misschien kan ik wel in een kroeg werken of zo? Overdag skiën en 's avonds tappen? Joh, ik gooi maar een balletje op. Laat maar weten.'

Die ochtend werd ik wakker met een appje terug en niet veel later had ik een baan in de bergen. Pauline zou een maand eerder dan ik vertrekken. Maar we konden een huis delen, ik kon 's avonds bier tappen zoals gewenst en overdag konden we met skipassen van de skischool de piste op. Strik eromheen, niks meer aan doen. Ik ging mijn wereldreis aftrappen in de ijle lucht van

Oostenrijk. Van mijn baan bij de talkshows van Eva, Humberto en Beau nam ik liefdevol afscheid en toen ook huis en haard gedag waren gezwaaid, kon het spektakel beginnen.

Ik had geen strak omlijnd plan, maar wist dat ik in ieder geval twee maanden in de sneeuw zou blijven hangen. Skischoenen werden gekocht, snowboots aangeschaft en kosten noch moeite gespaard om zo snel mogelijk de nachttrein richting het zonovergoten, maar ijskoude Mallnitz te pakken.

Mallnitz is een klein dorpje in het noorden van Oostenrijk met nog geen achthonderd inwoners, maar een relatief hoog percentage Nederlanders. Het dorp doet een beetje 'Ik vertrek-achtig' aan. Er zijn veel herbergen en kroegen te vinden van landgenoten die hun winterdroom achternagingen. Het skigebied telt slechts twaalf kilometer aan pistes en heeft twee liften tot zijn beschikking (die voor mijn gevoel zeven van de tien keer gesloten waren om allerlei redenen die ik niet eens kan reproduceren). Ik had de afgelopen twaalf reizende uren van Enschede naar Mallnitz geen oog dichtgedaan in de trein. Ik had een slaapcabine boeken onnodig gevonden, want ik zou toch ook prima slapen in een treinstoel? De overstap om vier uur 's ochtends (ergens hoog in de bergen) had ik in de vaart van het boeken ook over het hoofd gezien. Toen ik, tien uur later, bij aankomst Pieps briefje op de eettafel van ons idyllische appartementje op meer dan duizend meter hoogte zag liggen, brandden de tranen achter mijn ogen. Van vermoeidheid, heus, maar ook van blijdschap. Ik had het gered en het ging beginnen. De brainwave op een gure maandagavond had het tot het Kaiserwetter geschopt. Pauline was een maand eerder dan ik aangekomen en had mij daarom al enigszins voorbereid op wat ik kon verwachten van het naderende winterfestijn.

Het dorp was nog veel kleiner dan het Achterhoekse dorp waar wij allebei oorspronkelijk vandaan komen. En daarom gold hier

nog meer ons kent ons. In vier minuten tijd wandelde ik langs alle horeca, supermarkten en hotels voordat ik tegen het bord TREFFPUNKT aanliep. De bar waar ik de komende twee maanden zou 'schitteren'. Het was er klein en het rook er op een hele atypische manier naar bier, die mij bekend voorkwam. Het schijnt dat reuk je sterkste zintuig is voor het herbeleven van herinneringen en dat leek op dat moment bevestigd, want ik waande mij weer even in de kroeg van onze studentenvereniging in Leeuwarden. Het enige verschil was het onverstaanbare Duitse accent dat door de kleine ruimte galmde. Het had helaas niets met de akoestiek te maken en ook niet met mijn Duitse taalvaardigheden, durf ik wel te stellen. Ik ben geboren en getogen naast de Duitse grens, serveer al koffie in het Duits sinds ik mocht werken, heb vijf jaar lang Duits gehad op school (omdat papa dacht dat dat handig was, want de Duitse economie was zo goed) en ben op uitwisseling geweest in Duitsland. Vijf hele dagen. Ik spreek vloeiend Duits. Althans, dat had ik mijzelf en de eigenaar van de kroeg waar ik ging werken doen laten geloven toen ik solliciteerde. Maud – *fake it until you make it* – Wessels, aangenaam. Maar van dit Duitse binnensmondse gemompel kon ik geen *käsespätzle* maken. Ik ontmoette mijn leidinggevende. Een vriendelijke doch norse Duits-Nederlandse vrouw, die mijn energie even aanstekelijk als irritant vond.

Het dorp was uitgelopen om het 'nieuwe meisje', het vriendinnetje van Pauline, te ontmoeten. Voor ik er erg had stampte Piep, met skischoenen, vergezeld door haar medeskileraren, de kroeg binnen. Ze vloog mij om de nek: 'Ik ben zo blij dat je er bent! En wat hilarisch om je hier nu te zien.' De lesdag zat erop en het was tijd voor bier. Getapt door niemand minder dan ikzelf. Braaf tapte ik een biertje met twee vingers schuim – zoals wij dat in Nederland gewend zijn – maar de Oostenrijkers verzochten mij er iets wat op een doodgeslagen glas sinas leek van te maken.

Alles aan dit winterwonderland-spektakel was nieuw voor mij en dat was dus precies de reden waarom ik er was. Ik kon niet skiën, en was daarom in de jaren voorafgaand niet meegegaan met vrienden op skivakantie, terwijl ik dat wel graag wilde. Mijn vrienden konden niet ophouden over de kou, het zonnetje, de hele dag op twee latten (of snowboard) en het welverdiende biertje (of een meervoud daarvan) aan het einde van de dag. Ik wilde weten waarom mensen zoveel geld uitgaven aan één weekje vakantie en of het mij ook zo zou betoveren.

Ik vind dingen die ik niet kan niet leuk om te doen. Ik vind het leuk om iets nieuws te leren, maar ik heb weinig geduld om me iets 'eigen' te maken. De lol is er al snel vanaf als anderen excelleren in iets waarmee ik niet of mondjesmaat vooruit lijk te komen. Tegelijkertijd weerhoudt dat gevoel mij er niet van om nieuwe dingen te proberen. Ik heb faalangst, maar ook weer niet. Ik heb angst om te falen in dingen waar ik goed in ben, maar ook in dingen die ik niet kan. In dat eerste geval is er namelijk sprake van een afbreukrisico van mijn ego, terwijl ik mij bij dingen die ik niet kan vooral heel sullig voel. Alsof ik heel onnozel en onkundig ben, waardoor ik me een uitgekledde, kwetsbare, naakte variant van mezelf voel. Alsof men dan opeens naar mij kijkt en denkt: ach, wat lief, wat zoet. Met zo'n vertederde blik in de ogen.

Ik vind het lastig kwetsbaar te zijn alhoewel ik de afgelopen jaren (na het lezen van het boek *De kracht van kwetsbaarheid* van Brené Brown) ook enorm in de waarde van het naakte gevoel geloof. Ik ben er alleen niet altijd even goed in. Mijn angst om te falen of kwetsbaar te zijn hebben mij nooit weerhouden van het proberen van nieuwe dingen, maar ze hebben het mij wel knap lastig gemaakt. Als iets niet lukt, word ik driftig. Op een manier zoals ik vroeger driftig werd als ik geen koekjes mocht kiezen in de supermarkt. Met de buggy op mijn rug liep ik krijsend en stamp-

voetend door de winkel (als ik mama moet geloven). Die emoties zijn gelukkig meer dan twintig jaar later onder controle, maar het blijft een uitdaging iets te doen wat ik (nog) niet kan. En al helemaal als iemand anders, mijn broertje Siem in dit geval, het zoveel sneller oppakt dan ik. En dat met alle liefde in mijn gezicht wrijft. Zo ging dat vroeger al toen Siem en ik gingen leren waterskiën en hij na een paar uur al met één hand achter de boot hing, terwijl ik nog wekenlang zeewater lag te happen.

Maar zo ging het ook toen papa, Siem en ik voor het eerst gingen skiën in Tsjechië. Binnen een mum van tijd denderde die kleine van elke piste met een vaart die ik nog steeds niet voor mogelijk houd, terwijl ik nog in pizza-punt bovenaan de berg van Pec pod Sněžkou stond. Ik kon het niet uitstaan, maar vooral niet omdat ik het in tegenstelling tot dingen die ik normaal gesproken niet kan, wel heel erg leuk vond om te doen. Ik moest en ik zou het leren.

En juist die instelling had het geschopt tot de babyweide van Mallnitz. Dus daar stond ik dan, elke ochtend braaf, in het ochtendgloren met skischoenen onder mijn arm te wachten op de bus richting het skigebied. Ik durf graag te geloven dat ik over het algemeen zelfverzekerd in het leven sta, maar daar op die pistes (en later ook te paard in Australië op de farm – *stay tuned*) leerde ik een nieuwe versie van mijzelf kennen. In pizzapunt omringd door kinderen met een gemiddelde leeftijd van zes à zeven jaar voelde ik mij toch opeens een beetje *out of character*. Gelukkig deed ik mijn leeftijd elke namiddag eer aan bij de après-ski om vervolgens door te rollen naar de lege, plaatselijke kroeg waar ik elke avond de sterren van de hemel stond te tappen. De aanwas van mensen in diezelfde kroeg was mager en daarom kwam Piep mij elke avond stevast gezelschap houden. Het werd een ritueel: 's ochtends zagen we elkaar op de piste, lunchten we samen, dron-

ken we een biertje in de zon, pakte ik mijn spullen om te vertrekken naar de bar en kwam Piep mij daar eten brengen en even hangen met de locals voordat zij ging slapen en ik de kroeg een paar uur later afsloot.

Die eerste weken deed ik geen oog dicht. Ik sliep niet. Ik heb het elke nacht elk uur zien worden en begreep er helemaal niets van. Ik dacht na over mijn werk bij de talkshow, het leven in Nederland, maar ook over alle keren dat ik die dag was gevallen met de ski's, de mensen in de Oostenrijkse bar die ik niet verstond en waarom slaap ik nou nog steeds en alweer niet? Het klinkt suf, maar ik had last van hoogteziekte. En toen ik dat eindelijk doorhad en had geaccepteerd maakten de *delusions* (het piekeren, de doemgedachtes en het gebrek aan *headspace*) die ik had door oververmoeidheid plaats voor rust en energie tegelijkertijd. Ik kon weer helder nadenken en besloot die ruimte met beide handen aan te grijpen om het vervolg van mijn reis te plannen. Ik had er een maand op zitten in Oostenrijk en daarmee zat ik op de helft van het ski-avontuur. In mijn hoofd begon de tijd te dringen. Wat zou mijn volgende bestemming worden?

Het was fijn en overzichtelijk geweest om bij Pauline in Mallnitz te beginnen. Ik was weg, maar nog binnen de grenzen van Europa en haar aanwezigheid voelde als een zachte landing. De keuze voor *what's next* hing als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd. Ik kon overal naartoe, maar wist niet waar ik wilde beginnen. Het aantal opties was overweldigend, maar omdat we in het staartje van covid zaten bleek niet elk land even makkelijk te bezoeken en daarom vielen er ook een aantal af.

Ik wist wel dat ik naar de zon wilde, om te ontspannen, relaxen, acclimatiseren en niet al te veel gedoe om mee te beginnen. Charlotte, een heel goed vriendinnetje van mij en tevens oud-collega bij de talkshows, kwam net terug van een rondreis door onder an-

dere Mexico en sprak vol lof erover. Het was een van de eerste landen dat haar grenzen weer had opengegooid: er waren geen restricties, lekker eten, perfecte jaargetijden, geweldige cultuur en veel backpackers die hun rugzak van zolder hadden getrokken. Vliegtickets bleken goed betaalbaar en na dagen wikken en wegen hakte ik de knoop door: *let's go*. Ik moest toch ergens beginnen en het leek mij fijn toe te leven naar een land en datum.

Maar voordat ik Oostenrijk verliet stond er bezoek voor de deur, namelijk mijn vader, broertje en onze vriendjes Joep en Thomas. Vol trots en geregeerd vanuit mijn *fake it until you make it*-instelling ging ik wel even laten zien wat ik de afgelopen maanden had geleerd en hoe ik van die bergen vloog. En vliegen deed ik, maar mijn ski's ook. De keren dat Joep mijn ski's (of mij) van een willekeurige hoek op de piste moest gaan halen zijn niet op één hand te tellen, maar wat hadden we het leuk. Skiën, lunchen, skiën, de après-ski, verzamelen bij mij aan de bar en *repeat*. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat buiten zijn, bewegen, frisse wind, ijle lucht, beloond met lekker eten en een biertje. Ze hadden niets te veel gezegd: ik was betoverd door de magie van de wintersport en daar deed zelfs mijn ski-onkunde geen afbreuk aan. En, ik was ongeschonden, zonder kleerscheuren of gebroken ledematen de bergen afgerold. Met opgeheven hoofd verliet ik het winterspektakel. De skischoenen werden aan de wilgen gehangen, de pully's verruild voor bikini's en de *kaiserschmarren* maakte plaats voor nacho's, tortilla's en tequila. Het was tijd om Europa te verlaten: een enkeltje naar Mexico, *por favor*!

2

Mexico

Do think twice

Er zaten zeven dagen tussen het winterspektakel in Oostenrijk en mijn vlucht naar Mexico-Stad, dus was ik weer even thuis bij mijn ouders in Eibergen. Ik had een eindeloze to-dolijst die vooral in mijn hoofd heel groot voelde, want waar bereid je je op voor als je geen enkel idee hebt wat je te wachten staat? Ik moest mijn internationale rijbewijs nog aanvragen, vaccinaties halen, een backpack kopen, abonnementen opzeggen, zorgverzekering dubbelchecken en noodnummer opschrijven, belastingaangifte doen, pinpas en creditcard op wereldwijd zetten, een wereldstekker kopen, *packing cubes* aanschaffen en, o ja, hoe zat het ook alweer met corona voor mijn overstap in Amerika?

Ik begin alweer te duizelen als ik met terugwerkende kracht denk aan hoe onrustig ik me toentertijd voelde. Want wat neem je mee als je geen idee hebt waar je naartoe gaat en voor hoe lang? Vooral niet te veel, had iedereen mij op het hart gedrukt, maar is één spijkerbroek genoeg? En kun je op sneakers *hiken* of heb je daar bergschoenen voor nodig? De dagen voorafgaand aan mijn vertrek bestonden uit heel veel regelen en heel veel gedag zeggen.

En ik haat afscheid nemen. Ik had bijna niemand verteld wanneer ik vloog. Sterker nog, ik vertelde het Joep pas een paar weken voor dato. Ik zag op tegen het eindeloze afscheidstournee van alles en iedereen duizend keer gedag zeggen, en het leek mij daarom veel makkelijker gewoon met de noorderzon te vertrekken.

Samen met Joep organiseerde ik een feestje, maar onder het mom van: Oud en Opnieuw. We hadden namelijk een oudejaarsfeestje willen geven aan het einde van het jaar 2021, maar die viel door Joeps coronabesmetting in het water, dus probeerden we het begin 2022 'opnieuw'. Ik deed er alles aan om te voorkomen dat mensen dit zouden zien als een afscheidsfeestje. Ik kreeg al buikpijn van het idee: het definitieve gevoel dat ermee gepaard zou gaan, de tranen die zouden vloeien, maar vooral de focus op mijn afscheid in plaats van genieten in het (laatste) moment met geliefden om mij heen. Het feestje was enorm geslaagd en voelde niet beladen, juist omdat het afscheid nemen niet centraal stond. Maar omdat ik het allemaal zo 'vaag' hield, bleken mijn vrienden stuurlaars in wat ze moesten doen. De deurbel stond na het feest roodgloeiend. Ze wilden allemaal nog een laatste glimp van mij opvangen en mij gedag zeggen voordat ik opeens vertrokken was. Iets wat nooit zonder tranen gemoeid ging.

Ik vond vooral de aanloop naar mijn reis heel emotioneel en vermoeiend. Ik was 'klaar' om te gaan (of deed in ieder geval alsof) en na zeven dagen van chaos, weinig slaap en veel tranen was het tijd om een fles bubbels open te trekken en te proosten op mijn nieuwe avontuur. Na het allerlaatste afscheidsdiner, een petit comité met gezin plus aanhang, was het moment van afscheid nemen daar. Maar niet voordat dierbare vrienden en vriendinnen zich massaal (tegen al mijn 'ik wil geen afscheidscomité'-verzoeken in) hadden verzameld op Schiphol, om mij uit te zwaaien en gedag te zeggen. Het voelde anders dan toen ik naar

Oostenrijk was vertrokken. Toen stond Pauline aan de andere kant van de treinverbinding op mij te wachten en verplaatste ik mij binnen het overzichtelijke Europa. Nu stond er niemand op mij te wachten en moest ik het allemaal zelf doen. En Mexico voelde vanuit Nederland heel onoverzichtelijk, omdat ik er niemand kende, weinig wist over de cultuur of gebruiken, maar ook omdat ik de taal niet sprak en ik moederziel alleen naar de andere kant van de wereld vloog.

Ik keek nog een keer achterom om mijn achterban een laatste handkus toe te blazen. Ik voelde de tranen over mijn wangen rollen. Onophoudelijk, durf ik wel te stellen. Waar was ik in godsnaam aan begonnen? *Why tell me why* deed ik dit ook alweer???, appte ik Joep, voordat ik het vliegtuig naar de andere kant van de oceaan instapte.

Ik begon mijn reis in de stad van 22 miljoen: Mexico-Stad. Bevangen door de grootte van de stad, de mensen, de geuren, kleuren, culturen en eigenaardigheden probeerde ik mij staande te houden tussen al het Mexicaanse geweld. Niets was vertrouwd en alles was nieuw, onwennig en overweldigend. Na één nachtje bijgeslapen te hebben in het luchthavenhotel maakte ik mij op voor de chaos die zich buiten de deuren van het vliegveld afspeelde.

Die eerste dagen waren een aaneenschakeling van onhandigheden. Ik kon niet pinnen, want het hotel had beslag gelegd op de gehele bestedingsruimte van mijn creditcard en daarom kon ik geen eten of simkaart kopen en was ik dus onbereikbaar. Ik zie mijzelf nog zitten op de stoep van het vliegveld: een hoopje mens, ontredderd en dodelijk vermoeid, maar nog meer vroeg ik mij af waarom ik hier ook alweer aan begonnen was. Waarom voelde ik zo sterk die behoefte om uit mijn comfortzone te stappen en alleen naar de andere kant van de wereld te vertrekken?

Joeys creditcard schoot uiteindelijk – op afstand – te hulp en voor ik het wist zat ik in de taxi richting het kleurrijke, overweldigende stadscentrum. Ik herinner me nog heel bewust een selfie die ik naar papa stuurde onderweg naar mijn eerste hostel: vermoeid, verwilderd, knot met scrunchie heel hoog op mijn hoofd, groen T-shirt aan, gouden oorbellen nog in en kralenketting om. Ik was de weg al minimaal tien keer kwijtgeraakt in de kleine vierhonderd meter die ik moest lopen, maar ik was ook vastberaden en *ready to rumble*.

Aanvankelijk had ik uren gedubd over welk hostel ik moest boeken. Er waren zoveel opties, in een stad zo groot als heel Nederland, dat ik het natuurlijk niet overzag. Waar zou ik de leukste mensen ontmoeten? Het lekkerste slapen? Of wat was de leukste wijk? En als je alleen een hostel binnenloopt, spreek je dan mensen aan of word je aangesproken? Hoe werkt dat?! Ik besloot een centraal gelegen hostel met een hoge rating te kiezen. Het ging makkelijker dan ik had verwacht.

Ik leerde een van mijn grootste lessen in een van de eerste dagen van mijn reis. Mijn ‘alles komt goed en zo niet, dan ook’-houding heeft mij ver gebracht, maar ook veel (onnodige) ellende bezorgd. Ik wilde de stad graag op eigen houtje verkennen: koffietje hier, museum daar en ergens een hapje eten met een boek en glas wijn. *Living my best life*, misschien nog niet heel erg in *backpack-style*, maar het voelde fijn en vertrouwd even een verlengde van mijn leven in Amsterdam op te zoeken. Aangezien mijn tijdsmanagement altijd te wensen overlaat en er vanuit mijn beleving minimaal 35 uren in een dag zitten, raasde de tijd aan mij voorbij. Voor ik het wist was ik verzonken in mijn boek, drie glazen wijn verder en viel de schemering over de stad. Bij licht was ik al overdonderd geweest door de duizenden verschillende straatjes en zijweggetjes, maar in het donker zag ik, met een chronisch gebrek

aan richtingsgevoel, door de bomen het bos al helemaal niet meer. Gelukkig had ik Google Maps en internet, dus het zou wel goed komen, dacht ik. Tijdens het afrekenen keek ik naar mijn batterij: 5 procent. Ai. Het was nog minimaal 45 minuten lopen naar het hostel en ik had geen powerbank of oplader mee.

Met terugwerkende kracht had ik met die laatste paar procent natuurlijk een Uber moeten bestellen om veilig thuis te komen, maar op dat moment was ik te trots. Het was mijn eigen domme fout dat ik geen opgeladen telefoon had, een beginnersfout, maar ik ging mijzelf nu niet belonen met een dure taxi. Wie zich brandt, moet op de blaren zitten. Totaal onvoorbereid begon ik aan mijn wandeling door de donkere en gure straten van de immense stad. Ik voelde mij ontzettend bekeken, maar bovenal alleen. Aan het lopen leek geen einde te komen en echt veilig voelde het ook niet. Het wordt je ook absoluut afgeraden 's avonds in je eentje door de stad te dwalen en dat voel je door de manier waarop je wordt nagekeken en nageroept, auto's die toeteren en donkere steegjes die je passeert en die niet koosjer aanvoelen.

Dus besloot ik in een lokale bus te springen. In mijn beste Spaans (*bare in mind* dat het een tiendaagse streak op Duolingo betrof) probeerde ik de buschauffeur te vertellen waar ik moest zijn en hij knikte hevig ja, maar bleek nee te bedoelen, want naar mijn weten gingen we een andere richting op dan dat ik zou moeten. Mijn richtingsgevoel heeft mij vaker in de steek gelaten en daarom durfde ik er geen vergif op in te nemen, maar iets in mij zei dat het niet klopte. Om mij heen hadden zich allemaal Mexicanen verzameld, aan wie ik het ook niet kon vragen, op die ene internationale jongen die mijn *struggle* zag en herkende, na. Hij vroeg of hij mij kon helpen en of het wel goed ging. Het ging niet goed, nee, en ja, help mij alsjeblieft. Hij gedroeg zich alleraardigst en zeer behulpzaam. Waar ik heen moest? Hij ging zorgen dat ik daar terecht-